

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K**J M É N E M R E P U B L I K Y**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Severní energetická, a. s.**, se sídlem Most, V. Řezáče 315, zastoupený Mgr. Augustinem Kohoutkem, advokátem se sídlem PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK advokátní kancelář s. r. o., Praha 1 – Malá Strana, Újezd 450/40, Tyršův dům, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti 1. Elektrárny Opatovice, a. s., 2. EBEH Opatovice, a. s. a 3. NPTH, a. s., všechny tři se sídlem Opatovice nad Labem, Pardubice 2, všechny tři zastoupené JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem, Nedelka Kubáč advokáti s.r.o., se sídlem Praha 1, Olivova 2096/4, o žalobě proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. 11. 2009, č. j. S189/2009/KS-14222/2009/840, a proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13. 7. 2011, č. j. ÚOHS- R166/2009-10941/2011/320/KPo,

t a k t o :

- I. Žaloba se v části směřující proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 5. 11. 2009, č. j. S 189/2009/KS-14222/2009/840, **o d m í t á.**
- II. Žaloba se v části směřující proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13. 7. 2011, č. j. ÚOHS-R166/2009-10941/2011/320/KPo, **z a m í t á.**
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

- IV. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 7. 2011, č. j. ÚOHS- R166/2009-10941/2011/320/KPo, jakož i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2009, č. j. S 189/2009/KS-14222/2009/840, a vyslovil závazný právní názor, aby věc byla postoupena k dalšímu řízení Evropské komisi, eventuelně, aby obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

I. Podstata věci

Napadeným rozhodnutím ze dne 13. 7. 2011 předseda žalovaného zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2009 jako nepřípustný podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 sb., správní řád, neboť dospěl k závěru, že žalobce nebyl účastníkem správního řízení, z něhož rozkladem napadené rozhodnutí vzešlo. Žalobce tedy není oprávněn proti tomuto rozhodnutí rozklad podat.

Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2009, č. j. S 189/2009/KS-14222/2009/840, bylo podle § 16 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 8. 2009 (dále jen „ZOHS“), povoleno spojení soutěžitelů LIBUTE INVESTMENT Ltd, se sídlem Kyperská republika, Nicosia, Akropoleos, 59-61, a International Power Opatovice, a. s., se sídlem Opatovice nad Labem, Pardubice 2, k němuž došlo podle § 12 odst. 3 písm. a) ZOHS, na základě smlouvy o koupi akcií uzavřené dne 1. 7. 2009 mezi International Power Holdings B.V., se sídlem Nizozemské království, Amsterdam, De Lairessestraat 111-115, jako prodávajícím, a International Power plc, se sídlem Spojené království Velké Británie a Severního Írska, Londýn, Senator House, 85 Queen Vicotria Street, na straně jedné, a LIBUTE INVESTMENT Ltd, jako kupujícím, a J&T FINANCE GROUP, a. s., se sídlem Slovenská republika, Bratislava, Lamačská cesta 3, jako ručitelem kupujícího, na straně druhé, v jejímž důsledku získala LIBUTE INVESTMENT Ltd akcie představující 100 % podíl na základním kapitálu International Power Opatovice, a. s., a tím i možnost tuto společnost kontrolovat.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce v žalobě namítá, že proti spojení povolenému napadeným rozhodnutím podával řadu námitek, avšak žalovaný je nevyslyšel. Žalobce se považuje za aktivně legitimovaného k podání žaloby, neboť napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech podnikat a provozovat hospodářskou činnost podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Povoláním spojení LIBUTE INVESTMENT Ltd a

International Power Opatovice, a. s. došlo k podstatnému navýšení podílu společné dominance ČEZ a J&T na trhu odběru hnědého uhlí, čímž byla narušena hospodářská soutěž a došlo tak k porušení zmíněného žalobcova práva. Žalobce dále upozorňuje, že mu bylo upřeno rovněž právo být účastníkem daného správního řízení o povolení spojení, přestože se žalobce tohoto práva opakovaně dovolával. Žalobci nebylo umožněno ani nahlédnout do správního spisu. Žalobce poukazuje na to, že v podaných námitkách podrobně odůvodnil svoji obavu z podstatného narušení hospodářské soutěže. Žalovaný se těmito námitkami dostatečně nezabýval. Pouze uvedl, že skupina J&T nepůsobí na energetických trzích. Takový závěr považuje žalobce za evidentně chybný.

Žalobce má za to, že byl oprávněn rozklad podat a poukazuje na § 152 správního řádu, který nehovoří o tom, že rozklad může podat toliko účastník řízení. Podle žalobce neměl žalovaný pravomoc dané řízení vést a napadené rozhodnutí vydat, předmětné spojení totiž naplňovalo obrátové prahy nařízení ES 139/2004. Žalovaný tedy pochybil, pokud řízení nepostoupil Evropské komisi. Žalobce poukazuje též na to, že žalovaný otázku spojení soutěžitelů neposoudil hmotněprávně správně. Předmětné spojení totiž bude mít za následek podstatné narušení hospodářské soutěže ve smyslu § 17 odst. 3 ZOHS, neboť má zcela zásadní dopad na trh odběru energetického hnědého uhlí. Podle žalobce tedy nemělo být předmětné spojení soutěžitelů povoleno a navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný žalobu považuje za podanou osobou zjevně neoprávněnou a navrhuje, aby ji soud odmítl, neboť žalobci nesvědčí aktivní legitimace k podání žaloby. Žalobce nebyl účastníkem předmětného řízení o povolení spojení a není tak oprávněn proti napadenému rozhodnutí podat žalobu. Žalovaný se ve svém vyjádření vyslovil i k věcným žalobním tvrzením, která důvodnými neshledává. Na svém procesním stanovisku setrval též v dalším vyjádření a po celou dobu řízení před soudem.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž polemizoval se závěry žalovaného ve vztahu k nedostatku jeho aktivní legitimace i k věcným otázkám. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

Ve věci se vyjádřily i osoby na řízení zúčastněné. Uvedly, že ta část žaloby, která směřuje proti rozhodnutí o povolení spojení, je nepřijatelná, event. opožděná a je namístež ji odmítnout. Pokud jde o tu část žaloby, která směřuje proti rozhodnutí o rozkladu, tak i ta by měla být odmítnuta, neboť byla podána osobou k tomu neoprávněnou. Osoby na řízení zúčastněné dále uvádějí, že žalobce nebyl účastníkem řízení o povolení spojení a nebyl tak oprávněn k podání rozkladu.

III. Předchozí soudní řízení

Krajský soud již o žalobě jednou rozhodoval a napadené rozhodnutí předsedy žalovaného rozsudkem ze dne 2. 7. 2013, čj. 62 Af 55/2011 – 174, zrušil. Podle soudu totiž žalobce byl osobou oprávněnou k podání rozkladu proti rozhodnutí o povolení

spojení soutěžitelů, avšak toliko ve vztahu k vypořádání jeho námitek proti spojení uplatněných podle § 16 odst. 1 ZOHS.

Tento rozsudek krajského soudu byl však rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2015, č. j. 9 Afs 72/2013 - 127, zrušen. Nejvyšší správní soud se totiž s názorem krajského soudu neztotožnil a naopak dospěl k závěru, že možnost podat námitky proti navrhovanému spojení soutěžitelů dle § 16 odst. 1 ZOHS je příležitostí sdělit k předmětu řízení podstatné informace, nikoliv subjektivním právem vztahujícím se ke sféře práv a povinností osoby podávající námitky. Žalobce, který podal proti návrhu na povolení spojení soutěžitelů námitky, není účastníkem tohoto správního řízení a nemá právo podat rozklad proti jakékoliv části rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o povolení spojení soutěžitelů.

Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku zavázal zdejší soud k tomu, aby v dalším řízení postupoval podle právního názoru Nejvyššího správního soudu, podle kterého osoba odlišná od účastníka řízení o povolení spojení soutěžitelů není proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů oprávněna podat rozklad, a to ani za předpokladu, že proti navrhovanému spojení podala námitky. Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu uložil také povinnost rozhodnout o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2009, č.j. S 189/2009/2009/840.

IV. Posouzení věci

a) Rozhodnutí ze dne 5. 11. 2009

Nejprve se zdejší soud, vázán právním názorem obsaženým ve zrušovacím rozsudku, zabýval tou částí žaloby, která směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2009, č.j. S 189/2009/2009/840. V tomto řízení zdejší soud primárně posuzoval lhůty stanovené zákonem k podání návrhu. Teprve v případě včasnosti žaloby by mohl zvážit možnosti soudní ochrany práv žalobce na podnikání v prostředí poctivé hospodářské soutěže.

Podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., soud usnesením odmítne návrh (žalobu), jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Ze spisu vyplynulo, že proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2009 podal žalobce dne 20. 11. 2009 rozklad. Je tedy zřejmé, že se s obsahem rozhodnutí žalobce seznámil již v roce 2009 (a to ať už z internetových stránek žalovaného či jinde). To je ostatně zdejšímu soudu známo i z úřední činnosti, neboť žalobce podal proti tomuto

rozhodnutí žalobu již dne 5. 1. 2010. Tato žaloba však byla usnesením zdejšího soudu ve věci sp.zn. 62 A 2/2010 odmítnuta jako nepřipustná podle § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. a) s. ř. s., neboť žalobce brojil proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného, aniž by vyčerpал opravné prostředky, které připouští zvláštní zákon. Krajský soud totiž zastával názor, který ostatně vyjádřil i ve zrušeném rozsudku v dané věci, že žalobce jakožto osoba podávající námitky proti spojení podle § 16 odst. 1 ZOHS je oprávněn proti rozhodnutí o povolení spojení v části týkající se vyřízení námitek podat rozklad. Proti tomuto usnesení však žalobce kasační stížnost nepodal a Nejvyšší správní soud tedy nedostal prostor k tomu, aby tento nesprávný názor zdejšího soudu napravil.

V právě posuzovaném případě tak byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2009 podána dne 16. 9. 2011, přestože se žalobce s rozhodnutím seznámil již na konci roku 2009. Taková žaloba je tak podána více než rok a půl po uplynutí lhůty k jejímu podání.

Zdejšímu soudu proto nezbylo, než žalobu v části směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2009 jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. odmítnout, aniž by měl prostor zabývat se dalšími otázkami podmínek řízení o žalobě.

b) Rozhodnutí ze dne 13. 7. 2011

Dále se soud zabýval tou částí žaloby, která směřovala proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 7. 2011, č. j. ÚOHS-R166/2009-10941/2011/320/Kpo.

Žaloba byla v této části podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).

Podle názoru soudu se rovněž jedná o žalobu podanou osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), neboť napadeným rozhodnutím byl zamítnut žalobcův rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2009. Žalobce přitom účastníkem správního řízení o rozkladu byl, neboť toto řízení bylo zahájeno na základě žalobcova návrhu - rozkladu (opak ostatně netvrdí ani žalovaný). Napadeným rozhodnutím, kterým žalovaný žalobcův rozklad zamítl jako nepřipustný, mohl být také žalobce zasažen ve svých právech; žalobcova argumentace se tudíž jeví jako legitimní a opodstatněná. Jeho rozkladu totiž žalovaný nevyhověl, ani se jím věcně nezabýval (nepřezkoumal tam uvedené námitky), ale zamítl jej jako nepřipustný s odůvodněním, že žalobce nebyl podle názoru žalovaného účastníkem řízení o povolení spojení soutěžitelů, a nebyl tak oprávněn rozklad proti rozhodnutí, jímž bylo spojení povoleno, vůbec podat. Soud tedy nemá pochyb, že napadeným rozhodnutím mohl být žalobce zasažen ve svých právech. Podmínky žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. tedy byly naplněny.

Podle soudu se jedná i o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce byl účastníkem řízení o rozkladu, nemůže být jeho žaloba proti tomuto rozhodnutí směřující považována za žalobu podanou osobou

k tomu neoprávněnou, natož osobou zjevně neoprávněnou, jak požaduje § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Napadené rozhodnutí ze dne 13. 7. 2011 tedy soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. Byl přitom v souladu s § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku. Rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

V daném případě bylo třeba nejprve posoudit otázku, zda žalobce byl oprávněn proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů podat rozklad či nikoli.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Podle § 81 odst. 1 správního řádu může účastník proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.

Ustanovení § 152 odst. 1 správního řádu uvádí, že proti rozhodnutí, které vydal ústřední správní úřad, ministr, státní tajemník ministerstva, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni, lze podat rozklad. Podle odst. 4 tohoto ustanovení nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání (rozumně lze vykládat ve smyslu „o odvolacím řízení“).

Z uvedeného plyne, že správní řád umožňuje podat odvolání toliko účastníkovi řízení. Přestože § 152 odst. 1 správního řádu obsahuje odlišnou formulaci (namísto „může účastník podat“ uvádí „lze podat“), má zdejší soud za to, že i možnost podání rozkladu je obecně vázána na postavení účastníka správního řízení. Tento závěr je třeba dovodit jednak z § 152 odst. 4 správního řádu, který pro řízení o rozkladu odkazuje na ustanovení o odvolání (tedy „o odvolacím řízení“), a jednak z toho, že nelze rozumně dovodit, proč by podání odvolání bylo vázáno na podmínku účastnění v řízení, zatímco rozklad by byl oprávněn podat kdokoli. Takové dichotomii nic nenasvědčuje. Formulaci „lze podat“ je tedy třeba chápat tak, že i rozklad je obecně oprávněn podat toliko účastník správního řízení.

Soud tedy nejprve posuzoval, zda žalobce byl účastníkem řízení o povolení spojení soutěžitelů, v němž bylo vydáno rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů, které žalobce napadl rozkladem.

Podle § 21 odst. 1 ZOHS účinného v rozhodné době byly účastníky řízení u žalovaného navrhovatel a ti, o jejichž právech a povinnostech má být v řízení jednáno a rozhodnuto. V případě řízení o povolení spojení soutěžitelů podle § 12 a násl. ZOHS mají tedy postavení účastníků řízení toliko spojující se soutěžitelé, neboť toliko o jejich právech je v řízení o povolení spojení meritorně rozhodováno. Právě uvedený závěr je přitom konstantně přijímán odbornou veřejností i judikaturou (viz např. i žalovaným zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2005 ve věci sp. zn. 2 A 20/200-OL; k aplikaci předchozího zákona o ochraně hospodářské soutěže založeného, pokud jde o postavení účastníků, na týchž principech se vztahuje i rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6.5.1996 ve věci sp. zn. 2 A 2/96, věcně potvrzené usnesením Ústavního soudu ze dne 2.6.1997 ve věci sp. zn. IV. ÚS 208/96). Navíc ZOHS ve znění účinném od 1.9.2009 stanovil toto pravidlo výslovně, neboť podle jeho § 21a jsou účastníky řízení o povolení spojení osoby, které jsou povinny podat návrh na povolení spojení.

Žalobce tedy nelze za účastníka řízení o povolení spojení soutěžitelů považovat. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku, „...*(o)mezení okruhu účastníků řízení není samoučelné, jedná se o záměr opírající se o cíl a průběh tohoto řízení. Řízení je zahajováno na návrh, avšak po jeho zahájení jej vede a jeho průběh usměrňuje pouze Úřad. Zákonem je pevně stanoveno, jaké jevy je povinen posoudit (§ 17 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže), a je ponecháno na jeho úvaze, z jakých podkladů bude vycházet. Ve výsledku však Úřad nese odpovědnost za to, že zjistil veškeré dostupné relevantní údaje, a dále mimo jiné, že se vypořádal se všemi pochybnostmi, které mu byly ze strany třetích osob ve formě námitek či jiných podnětů sděleny.*

[27] Podle Nejvyššího správního soudu tedy v řízení o povolení spojení soutěžitelů nelze chápat možnost třetích osob podat námítky jakožto jejich subjektivní právo, tedy právo vztahující se k jejich sféře práv a povinností, ale jako příležitost sdělit k předmětu řízení informace, které považuje pro řízení a rozhodnutí za podstatné. Institut podání námitek proti navrhovanému spojení představuje efektivní prostředek, kterým soutěžní úřad získává nezbytné informace týkající se předmětného spojení. Tyto informace dostává prostřednictvím námitek především od konkurentů spojujících se soutěžitelů, od jejich odběratelů či dodavatelů a jiných osob působících na dotčených trzích. Na základě takto získaných relevantních údajů a dalších shromážděných podkladů (vychází se mimo jiné i z návrhu spojujících se soutěžitelů) může Úřad pro ochranu hospodářské soutěže kvalifikovaně rozhodnout, zda navrhované spojení povolí či nikoliv. Účel podávání námitek proti spojení soutěžitelů tedy spočívá ve sběru a shromáždění podkladů nezbytných pro kvalifikované posouzení žalovaného o dopadech navrhovaného spojení a jeho případném povolení, nikoli v samostatné obraně jednotlivých soutěžitelů před dopady navrhovaného spojení.

[28] V posuzovaném případě podala námítky proti předmětnému spojení soutěžitelů žalobkyně, která v souladu s výše uvedeným výkladem nebyla účastníkem

řízení. Nejvyšší správní soud opět zdůrazňuje účel zákona o ochraně hospodářské soutěže - ochrana konkurence jako ekonomického jevu, nikoliv jednotlivých účastníků trhu, kteří jsou naopak nepřímo chráněni před narušením soutěže právě výkonem pravomocí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2004, č. j. 2 A 11/2002 – OL – 277). Právo „být slyšen“ je tak realizováno právě možností sdělit Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže co nejvíce relevantních informací. S ohledem na tyto skutečnosti nemůže obstat závěr krajského soudu, že by právo podání námitek bylo „bezzubé“ a nevymahatelné, neboť prostřednictvím námitek žalovaný získává potřebné informace k tomu, aby mohl výkonem svých pravomocí efektivně chránit hospodářskou soutěž.

[29] Účastenství v řízeních o povolení spojení soutěžitelů je vymezeno ve stávající podobě záměrně, s cílem efektivního průběhu tohoto řízení. Po vydání rozhodnutí je doručováno účastníkům řízení, po nabytí právní moci mohou být realizovány úkony směřující ke spojení soutěžitelů. Podle názoru předestřeného krajským soudem by však tyto účinky nemohly nastat, aniž by rozhodnutí o spojení soutěžitelů bylo doručeno všem osobám, které v řízení využily práva podat námítky dle § 16 zákona o ochraně hospodářské soutěže, a uplynula by lhůta pro podání rozkladu z jejich strany – to vše za situace, kdy tyto osoby nejsou dle zákona účastníky řízení. Popsaný stav by založil podle názoru Nejvyššího správního soudu nepřijatelný stav právní nejistoty, přičemž zákonem stanovená úprava je koncipována úmyslně tak, aby k němu nedocházelo ...“.

Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku uzavřel s tím, že na „...vypořádání námitek dle § 16 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže není právní nárok, neboť tento zákon ani jiný obecně závazný právní předpis vztahující se k tomuto typu řízení nestanoví způsob vypořádávání těchto námitek ani povinnost žalovaného jakkoliv o těchto námitkách rozhodovat. (...) V řízení o povolení spojení soutěžitelů se však, jak již bylo výše uvedeno, rozhoduje pouze o právech a povinnostech spojujících se soutěžitelů. Pravomoc žalovaného rozhodovat výrokem o námitkách osob odlišných od účastníků řízení (zde žalobkyně) je tím logicky vyloučena, neboť o jejich právech a povinnostech není v řízení o povolení spojení soutěžitelů jednáno ani rozhodováno. (...). Oprávnění podat rozklad proti povolení spojení soutěžitelů proto žalobkyni, která nebyla účastníkem řízení, nenáleží v žádném rozsahu ...“.

Z uvedeného tedy plyne, že Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce nebyl oprávněn proti rozhodnutí o povolení spojení soutěžitelů podat rozklad. Předseda žalovaného tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobcem podaný rozklad jako nepřijatelný zamítl. Za této situace se zdejší soud nemohl zabývat v žalobě uplatněnými námitkami, jimiž žalobce věcně brojil proti povolení spojení soutěžitelů.

Vzhledem k uvedenému nebylo třeba provádět žalobcem navržené důkazy, které měly prokazovat, že spojení soutěžitelů nemělo být povoleno. Tato otázka totiž předmětem řízení u zdejšího soudu nebyla a ani být nemohla.

Pokud se žalobce domáhal toho, aby soud vyslovil, že je žalovaný povinen věc postoupit k dalšímu řízení Evropské komisi, nemohl mu soud vyhovět. Věcné námitky uplatněné proti povolení spojení soutěžitelů totiž soud není oprávněn v rámci tohoto řízení přezkoumávat.

V. Závěr

Zdejšímu soudu proto nezbylo, než žalobu v části směřující proti rozhodnutí ze dne 5. 11. 2009 jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. odmítnout. Pokud pak šlo o tu část žaloby, která směřovala proti rozhodnutí ze dne 13. 7. 2011, tak tu soud jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., neboť neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů přitom nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Afs 15/2012 – 102, tak učinil jedním výrokem.

Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani řízení o kasační stížnosti. To by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani řízení o kasační stížnosti, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. června 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus ,v.r.
předseda senátu